

— Моля, почакай, бабо! Но нали ти ме повика. Я си спомни какво говорѣше...

— Млъкъ! Или ей сега ще те тупна съ бравата по главата! креснала бабата и замахнала.

— Моля ти се, господарко, почакай малко да се обяснимъ!

— Сега ще те убия, разбойнико!

— Слушай, бабо! Прѣди малко ти сама искаше да ми дадешъ твоя Боянча, да го хвана за ржчица, да го заведе въ горица, да го отгледамъ, да го възпитамъ, да го направя кроткъ като ягне... а сега си се разгнѣвила. Защо?...

Бабата се още поуспокоила. Тя почнала да хитрува.

— Слушай, вълчане! Азъ ще се съглася да ти дамъ дѣтето, да го отгледашъ и възпитаешъ, но трѣбва най-първо да опитамъ, умѣешъ ли да люлѣешъ дѣца въ люлка. — Ха, сѣдай тази нощ до внучето ми и го люлѣй. Азъ ще спа. За сън не мога вече да гледамъ...

Вълкътъ клекналъ до люлката. Лиги му потекли изъ устата. И додѣто да сѣти, бабата метнала желѣзна примка на врата му. Въ устата му припрѣчила една дебела пржчка, а на носа му завързала желѣзна мрѣжа съ бодли къмъ кожата му.

Помжчилъ се Сивчо да тракне съ жби, но челюститѣ му не се помръдватъ...

„Хмъ, хубаво ме ти, бабо, надхитри“, си казалъ вълкътъ, но рѣшилъ да чака до дѣ се съмне, за да разбере, каква ще да е тази бабина майстория...

— Добрѣ ли си, вълчо? запитала бабата.

Вълкътъ се опиталъ да ѝ отговори, но пржчката не му давала да стисне жби едни о други...